ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ BINET VALMER

ΕΝΩ ΗΤΑΝ ΕΤΟΙΜΗ ΝΑ ΦΥΓΗ...

Ἐκείνη τὴ βραδυά, ὁ κ. Ἰούλιος Μπρετὸν ἀφοῦ φίλησε τρυφερὰ στὸ μέτωπο τὴ γυναῖκα του, μπῆκε στὸ γράφειο του νὰ ἐργαστῆ, ἐνῶ ἡ Ὑβόνη ἔτρεξε στὸ δωμάτιό της. Εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ ἐκείνη τὴ νύχτα κι' ἔπρεπε νὰ μὴ χάσῃ τὸ θάρρος της.

Μπορεῖτε καὶ νὰ μὴ ξαναγνωρίσῃ στὸ σπίτι της, νὰ μὴ ξαναδῆ τὸν ἄντρα της...

Ἔξαφνα ὅμως θυμήθηκε ὅτι εἶχε γράμματα, πολλὰ γράμματα, γράμματα ἀπὸ τοὺς παληοὺς της φίλους, ποὺ τὰ εἶχε λόβει σὲ διάστημα δέκα ἐτῶν καὶ ποὺ τὰ κρατοῦσε φυλαγμένα γιατὶ δὲν τολμοῦσε νὰ τ' ἀφανίσῃ.

Κάποτε στεκόταν μπροστὰ στὸ συρτάρι ὅπου τὰ εἶχε κλειδωμένα κι' ἀνατρίχιαζε σύγκορμη. Ἔννοιωθε τότε τὸ κεφάλι της νὰ ζαλίζεται καὶ δὲν τολμοῦσε νὰ τὰ πειράξῃ. Ἔτσι κι' αὐτὴ τὴ νύχτα κάθηκε ἐκεῖ μπροστὰ διστακτική. Κι' ἀντὶ ν' ἀνοίξῃ τὸ συρτάρι, ἔριξε γύρω της κρυφὲς ματιές. Οἱ καθρέφτες τῆς παρουσίασαν τὸ τὴ μορφή της, καὶ τὴν ἔπιασε ἀηδία στὸ ἀντίκρυσμά της... Ἦταν βέβαια ὄμορφη ἀκόμα, πολὺ ὄμορφη, μὰ ἡ ὀμορφιά της αὐτὴ ἐμόριζε μὲ τὴν περασμένη ζωή της, μιὰ ὀμορφιὰ ἐπικίνδυνη ποὺ ἐν ἐνέπνεε τειὰ σὰν ἄλλοτε τὴν ἐμπιστοσύνη. Ἤθελε νὰ κάμῃ κάποιοτικο τὸ κορμί της, γιὰ ν' ἀλλάξῃ κι' ἡ ζωή της. Ἔννοιωθε πολὺ μεγάλο πόθο νὰ ξαναγυρίσῃ ἀθῶα, πιστὴ κι' ἥσυχη.

Δὲν ἔμεινε πολλὴ ὥρα μπροστὰ στοὺ καθρέφτες, ἀλλὰ πῆγε νὰ πάρῃ μιὰ βαλίτσα καὶ τὴν ἔβαλε στὴ μέση τοῦ δωματίου της. Στὸ ἕνα μέρος ἔφερε καὶ τὰ κοσμήματά της, τὰ φτιασίδια καὶ τ' ἀρώματα. Ὕστερα ἀφοῦ ἐτελείωσε αὐτὴ τὴ σύντομη ἑτοιμασία, ἄρχισε νὰ γδύνεται, γιατὶ ἔφερε νὰ φορέσῃ ἕνα φόρεμα ταξειδιοῦ. Σὲ λίγο θέφευγε μαζὶ μὲ τὸν τελευταῖο της φίλο ἀπὸ τὸ Παρίσι. Ποῦ θὰ πήγαιναν; Ὀνειροπολοῦσε ἕνα μικρὸ σπιτάκι κι' ἕναν μικρὸν κῆπο γεμᾶτον ἥλιο καὶ λουλούδια.

Ἦταν βιαστική. Σ' ἕνα τέταρτο θὰ κατέβαινε, θὰ βιάζεσε τὸν Πέτρο της νὰ τὴν περιμένῃ ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα, θὰ τὴν ἔπαιρνε μαζί του κι' ὅταν ὅλα θὰ ἦταν πίσω της θὰ ἀναπνεύσῃ, ὅταν δὲν θὰ ὑπῆρχε πειὰ ἐλπίδα γιὰ σωσμό, ὅταν ὅλη τὴς ἡ ζωὴ κι' ἡ ἀφοσίωση θὰ στρεφόταν πρὸς τὸν φίλο της, τότε τέλος πάντων θὰ ἔννοιωθε τὴν ἀληθινὴ εὐτυχία. Ἀπὸ καιρὸ ζητοῦσε τὸ μεγάλο τὸν ἔρωτα, ἐκεῖνον ἀπ' ὅπου δὲν ξαναγυρίζει κανένας.

Ὅταν ἔβγαλε τα ροῦχα της κρύωσε καὶ πλησίασε στὸ τζάκι. Τότε ὅμως θυμήθηκε τὰ γράμματα ποὺ εἶχε ξεχάσει ἐν τῷ μεταξύ. Ἄνοιξε γρήγορα τὸ συρτάρι μ' ἕνα μυστικὸ ἐλατήρ ο, ἄρπαξε ὅσα χαρτιὰ ἔπαιρνε το χέρι της καὶ τάρριξε τσαλακωμένα μέσα στὸ ἀναμένο τζάκι. Τὰ χαρτιὰ ἄρχισαν νὰ τρίζουν καὶ νὰ καίγωνται. Ἀνεγνώριζε τὸν γραφικὸ χαρακτῆρα τοῦ καθενὸς κι' ἔννοιωθε τὴν καρδιά της νὰ ξεσχίζεται Γιὰ χά τελειώνῃ γρηγορώτερα ἀναπυδογύρισε τὸ μυστικὸ συρτάρι ἀπάνω στὸ χαλί, κοντὰ στὸ τζάκι, καὶ κάθισε ἀνάμεσα στὰ ἐρωτικά της ἐνθύμια. Τἄπιασε μὲ στοργή, διάβασε κάμποσες ἀράδες καὶ θυμόταν... Φαντάσματα φτερούγιζαν τριγύρω της. Ἔβλεπε γνώριμες μορφές, ἕδινε δλόγλυκα φιλιά... Ἀ, τὰ χρυσᾶ ὄνειρα ποὺ μᾶς ἀποχαιρέτισαν γιὰ πάντα !... Πῶς πῆρε γιὰ ἄντρα της ἕναν ἄνθρωπο ποὺ δὲν τὸν ἀγαποῦσε ;... Ἦναν βέβαια τίμιος ὁ σύζυγός της, πολὺ καλός, ἐνάρετος, εἰλικρινής, εὐγενικός, ἀλλὰ δὲν μποροῦσαν νὰ τὴν ἱκανοποιήσουν ὅλα αὐτὰ τὰ προτερήματά του, γιατὶ οἱ χαρακτῆρες των δὲν ἐσυμφωνοῦσαν. Ἦταν τόσο ἀθῶος κι' ἀνύποπτος ὥστε δὲν εἶχε δῆ τίποτα, τίποτα δὲν εἶχε καταλάβει τόσον καιρό. Τῆς εἶχε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη. Πόσο τὸν ἀποστοματόφτανε... Ἔντοιωθε γι' αὐτὸν μιὰ μεγάλη περιφρόνηση γιατὶ ποτὲ δὲν εἶχε σκοτισθεῖ μὲ τὴν ἰδιαίτερη ζωή της καὶ τὶς τόσες ἀπιστίες της.

Ἄξαφνα κάποιον ἄκουσε πίσω της, κοντὰ στὴν πόρτα. Γύρισε ἔκπληκτη τὸ κεφάλι της καὶ πετάχτηκε ὁλόρθη παραμένη. Ἦναν ὁ σύζυγός της ! Στεκόταν στὸ κατῶφλι τῆς πόρτας καὶ δείχνοντάς της τὴν βαλίτσα τὴ ρώτησε μὲ φωνὴ πολὺ σιγανή :

— Θὰ φύγῃς, Ὑβόνη ;

— Ἐγώ ;... "Οχι ! μουρμούρισε ἐκείνη κοκκινίζοντας.

Ἐκεῖνος προχώρησε λίγα βήματα στὸ δωμάτιό της καὶ τὴν ξαναρώτησε :

— Γιατὶ φεύγεις ;

Ἡ Ὑβόνη ἔσκυψε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ κεφάλι κι' ὑψώνοντάς το ἀγέρωχα ἀποκρίθηκε.

— Γιατὶ δὲ σ' ἀγαπῶ κι' ἀγαπῶ...

— Ξέρω ποιὸν ἀγαπᾶς, τὴ διέκοψε ἥσυχα, ἀλλὰ γιατὶ φεύγεις ;

Τὸν ἐκύτταξε ἔκπληκτη καὶ φοβισμένη.

— Τὸ ξέρεις ;

Κι' ἀμέσως ἐξακολούθησε μὲ παραφορά :

— Τὸ ἤξερες καὶ τὸ ἀνεχόσουν !...

Ἀλλὰ σταμάτησε βλέποντας τὸ θλιβερό του χαμόγελο.

— Δὲν πρέπει νὰ φύγῃς Ὑβόνη, τῆς εἶπε πάλι ὁ ἄντρας της, πλησιάζοντας περισσότερο.

Ἐκείνη τότε ἔσκυψε τὸ κεφάλι της ντροπιασμένη. Κι' ἔξαφνα ἔσκυψε περισσότερο γιὰ νὰ μαζέψῃ τὰ χαρτιά, τὰ σκορπισμένα, ἀπάνω στὸ χαλί, καὶ παίρνοντας μὲ τὰ δυὸ χέρια της τὰ γράμματα τἄφερε κάτω ὀπ' τὸ μάτια του.

— Κι' αὐτά : Κι' αὐτά ! τοῦ φώναξε, τὰ ἤξερες κι' αὐτά ;

— Ναί τὰ ἤξερα...τῆς ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος, χωρὶς ἴχνος ὀργῆς μέσα στὴ φωνή του. Τὴν πρώτη φορά, τὸ ἔμαθα κάπως ἀργὰ καὶ φάνηκα δειλὸς διατηρώντας κάποια ἐλπίδα. Κι' ὅταν ἐκόπηκαν αἱ σχέσεις μὲ κεῖνον, θέλησα νὰ σὲ παρηγορήσω κάνοντας τὸν ἀνήξερο. Θυμήσου...Τὴ δεύτερη φορὰ δοκίμασα ν' ἀντιδράσω κάνοντάς σου κι' ἐγώ..κόρτε, ἀλλὰ νικήθηκα γιατὶ ὁ ἄλλος ἦταν πειὸ δυνατὸς ἀπὸ μένα. Τότε σὲ παραφύλαξα, σὲ παραμόνεψα καὶ μπῆκα μέσα στὴν ψυχή σου ποὺ δὲν τὴν εἶχα κατσλάβει ἀκόμα. Δὲν ἦταν δικό σου τὸ σφάλμα, ἡσύχασε. Δὲν πρέπει νὰ φύγῃς, παιδί μου ! Ἂν ἀκολουθήσῃς ἐκεῖνον, θὰ περάσῃς ὅπως καὶ μὲ τοὺς ἄλλους, ὅπως καὶ με μένα τὸν ἴδιο. Ἄλλωστε, δὲν εἶνε βέβαιον ἂν θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ σ' ἀγαπᾶ ὅπως ἐγὼ μ' ὅλα αὐτὰ ποὺ ὑπέφερα ἐξ αἰτίας σου...Μὴ φοβᾶσαι ἀπὸ μένα, Ὑβόνη !...Γιατὶ μὲ φοβᾶσαι ;...

Ἄσε με νὰ πιάσω τὸ χέρι σου. Δὲ θέλω νὰ σοῦ κάμω κακό.. Βλέπεις, ἀγαπητή μου, ὅτι πλάϊ σ' αὐτὸν τὸν σκληρὸ ἔρωτα ποὺ σ' ἔχει κυριεύσει τώρα ὑπάρχει κι' ἕνας ἄλλος ἔρωτας πειὸ εἰλικρινής, πειὸ σπάνιος, πειὸ βαθύς, τὸν ὁποῖον ἐνέπνευσες ἐσὺ ἡ ἴδια...Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σοῦ πῶ πόσο ὑπέφερα πρὸς χάριν σου. Δὲν ἔχεις ὅμως τὸ δικαίωμα νὰ μοῦ ἀφαιρέσῃς τὴ μόνη μου ἐλπίδα ποὺ μὲ φώτιζε στὶς ἡμέρες τῆς δυστυχίας μου. Ὅταν ἤμουν πολὺ δυστυχισμένος, Ὑβόνη μου, πάντα ὀνειροπολοῦσα αὐτὴ τὴν ὥρα ποὺ θάρχόταν χωρὶς ἄλλο, ὅταν θὰ κουραζόσουνα πειὰ ἀπ' τοὺς ἄλλους καὶ θὰ γινόταν καλὴ μαζί μου. Λοιπὸν Ὑβόνη, ἡ μέρα αὐτὴ ἦρθε...Ναί, ἦρθε.Παράτησέ τους ὅλους. Ξεχάσ-σα ὅλα..."Ελα νὰ γείρῃς τὸ ἐανθὸ σου κεφάλι στὸν ὦμο μου. Δὲν πρέπει νὰ μ' ἐγκαταλείψῃς, Ὑβονη. Κανένας ἄλλος δὲν σ' ἀγάπησε τόσο πολύ, κανένας ἄλλος δὲ θὰ σοῦ δώσῃ ἀπόδειξη ἔρωτος ὅμοια μὲ αὐτὴ ποὺ σοῦ δίνω ἐγὼ σήμερα ἀφήνοντάς σε νὰ βλέπῃς φανερὰ αὐτὰ ποὺ σοῦ ἔκρυβα ὡς τώρα γιὰ νὰμὴν κοκκινίζῃς ἀργότερα μπροστά μου!

Παιδί μου, κλαῖς ; Ἄκου με, ἐκεῖνος ποὺ σὲ περίμενε ἔχει φύγει. Τὸν εἶδα ἀπ' τὸ παράθυρό μου, κατέβηκα καὶ τοῦ μίλησα. Μὴν τρομάζεις ! Τοῦ μίλησα ἤτυχα καὶ δὲν τὸν ἄφησα νὰ μαντέψῃ ὅτι τὰ ἤξερα ὅλα...

Προσποιήθηκα πὼς ἔβγαινα τυχαῖα καὶ τοῦ εἶπα ὅτι ἤσουν ἄρρωστη, ὅτι εἶχες γυρίσει μὲ πυρετό, ὅτι λιποθύμισες καὶ φώναξα κοντὰ σου τὸ γιατρό. Ἔφυγε... παιδί μου, μὴν κλαῖς ἔτσι, γιατὶ μοῦ σπαράζεις τὴν καρδιά. .

Πρέπει νὰ ἐαπλωθῇς, γιατὶ καθὼς βλέπω ἔχεις ἀληθινὸν πυρετό. Πέσε στὸ κρεββάτι σου κι' ἐγὼ θὰ κάψω αὐτὰ τὰ καταραμένα γράμματα. Μὴν ἀνησυχεῖς, δὲ τὰ διαβάζω... Βλέπεις !... Τὰ πέταξα στὴ φωτιά .. Σύρε νὰ ἐαπλωθῇς... Ἔχε ἐμπιστοσύνη σὲ μένα ! Ὁ καιρὸς τῆς εὐτυχίας θἀρθῇ...

Binet Valmer

ΜΙΑ ΕΞΥΠΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙ ΤΟΥ ΤΟΥΑΙΝ

Κάποτε ὁ διάσημος ζωγράφος Οὐίσλερ, ὁ ὁποῖος ἐφημίζετο γιὰ τὴν δηκτικότητα τοῦ πνεύματός του καὶ τὰ ἔξυπνα πειράγματά του, ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψι τοῦ Ἀμερικανοῦ εὐθυμογράφου Μάρκ Τουαίν.

Ὁ Τουαίν ἄρχισε νὰ περιεργάζεται τοὺς πίνακας τοῦ ζωγράφου, ἐξετάζοντάς τους λεπτομερῶς. Σ' ἕναν ἀπ' αὐτοὺς ὅμως ὁ ὁποῖος ἦταν ἀκόμη φρέσκος, ἐσταμάτησε, σὰ νὰ εἶχε κάποιαν ἀντίρρηση.

— Νά, αὐτὸ τὸ σύννεφο, εἶπε, δὲ νομίζετε ὅτι καλὸν θὰ ἦτο νὰ διορθωνόταν λίγο ;... Ἔτσι εἶνε πολὺ ἀντιαισθητικό !...

Καὶ συγχρόνως, ὁ Τουαὶν ἐπλησίασε τὸ δάχτυλο στὸν πίνακα, σὰ νὰ ἤθελε νὰ σβύσῃ τὸ σύννεφο.

— Μή ! πρὸς Θεοῦ ! ἐφώναξε ὁ Οὐίσλερ. Τὰ χρώματα δὲν ἔχουν ἀκόμη ξεραθῆ !...

— Ἄ ! ἔννοια σας ! ἀπήντησεν ἀπαθῶς ὁ Τουαίν. Εὐτυχῶς φορῶ τὸ γάντι μου, ὥστε δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ... λερωθῶ...

Η ΜΙΑ ΚΑΙ ΜΟΝΗ, ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΑΤΕΛΕΙΩΤΗ ΚΑΡΙΑ ΤΟΥ ΡΙΛΙΕΡ

Ὁ ποιητὴς καὶ ἱστορικὸς Ριλιὲρ, παρεπονεῖτο κάποτε ἐναντίον τῶν συγχρόνων του ποὺ τὸν παρουσίαζαν ὡς μοχθηρὸ καὶ κακό.

— Σᾶς βεβαιώνω,ἔλεγε στὸν Ταλλεϋράνδο, ὅτι εἶμαι ὁ ἀγαθώτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Ὅσο καὶ ἂν ἐξετάζω τὴ συνείδησή μου, δὲν βρίσκω νὰ τὴ βαρύνῃ παρὰ μία μόνον κακία...

—... Ἡ ὁποία ὅμως δὲν θὰ τελειώσῃ, παρὰ ὅταν... πεθάνετε !... συνεπλήρωσεν ὁ Ταλλεϋράνδος.